

Á markaðnum í Hoi An, - gamalli hafnarborg þar sem Japanir, Kínverjar, Hollendingar og Indverjar gerðu sig heimakomna við verslun og viðskipti á 17. og 18. öld. Gamli bærinn er óbreyttur síðan á dögum þessara kaupmanna, hann er lágreistur og lifandi og ansi hipp og kúl, þar eru skraddarar og kjólameistarar og hönnuðir á hverju horni, og þar fæst krydd og dýkar, teppi og alls kyns varningur og matargerðin er í heimsklassa. Grænmeti á markaðnum gæti ekki ferskara og hollara verið, það er sumt mjög miðaldalegt útlits og minnir varla á mat, en hér er hvorki notuð frystivara né örbylgja. Til marks um hversu „lifandi“ staðurinn er má geta þess að á hótellherbergi okkar voru tveir froskar að tsjilla og annar þeirra gerðist laumufarþegi í veskinu mínu. Hann skaut svo upp smetti í næstu borg og mætti þar grimnum örlögum sínum.

Við geitin í Asíu

Védís Skarphéðinsdóttir

Ég á tvær dætur, Ingibjörgu og Guðrúnu, og ef þær hefðu fæðst þegar ég var um tvítugt hefðu þær líklega heitið Hneti og Rjúpa. En þess í stað bera þær klassísk íslensk nöfn en hafa alltaf verið kallaðar ýmsum nöfnum, oftast apríkósa og geit. Það var geitin sem fór með mér í Asíureisu sem hér verður rakin.

Í blaðamannssamningi við útgefendur eru þeir dásamlegu skilmálar að blaðamaður geti á nokkurra ára fresti fengið þriggja mánaða leyfi. Þetta leyfi tók ég síðastliðið vor og þegar Guðrún var búin með prófin stungum við af út í spegilsléttan flóann sem Víetnam hringar sig í kringum. Á leiðinni þangað urðum við að gera stuttan stans í Dúbæ, og þegar við höfðum gert Víetnam skil flugum við til Siem Reap í Kambódíu og þaðan til Bangkok í Tælandi.

Nýstúdentar í Hanoi í víetnömskum spari-fötum að sjálfsgöðu – í gamla háskólanum eða bókmenntahöfnu sem var stofnsett árið 1070. Nöfn nemenda eru hoggin út í þykkrar steintöflur sem hvíla á bakinu á skjaldbökum. Þau dýr eru í hávegum höfð á þessum slóðum og allir trúá á risaskjaldböku sem býr í tjörn í 101 Hanoi.

Dúbæ gæti átt innkomu í Star Wars, fríkaður staður og áttunurvandinn liggur einsog mara yfir öllu. Gull og gersemar, fleiri flugvélar en bílar, talandi gosbrunnar, kvikasilfríð fast við 40 gráður eða ofar, og ef einhver vara fæst ekki í borginni þá er hún bara einfaldlega ekki til! Mannfólkið einsog í 1001 nótt, með öll sín öpptúdeit fjarskiptatæki frá apple, emírar og kalífar og ómarar í nýpvegnum og pressuðum snjöhvítum kuflum og svo heilu hjarðirnar af kvenfólki í kolsvörtum brakandi búrkum.

Við höldum fluginu áfram með Emirates, konungum sandsins. Næsta mál á dagskrá: HCMC, Ho Chi Minh City, eða bara Saigon einsog borgin hét sem var nefnd í hverjum einasta fréttatíma í víðri veröld í ameríska stríðinu einsog Víetnamar kalla það – allir aðrir segja Víetnamstríðið.

Stóreygar mæðgur ofan af Íslandi eru fagnaðarefni á þessum slóðum og einkum

Þessum leiguhjólara leist vel á íslensku sparibaukana sem þurftu að komast uppá lagið með að reikna út loka-prísinn. 283.000 víetnömsk dong jafngilda 10 evrum sem eru 1600 kall – það kostaði til dæmis fyrsta máltíðin sem samanstóð af þremur stórum hrisgrjónaréttum, einum bjór og einum ferskum ávaxtasafa.

vildu leiguhjólarnir hafa af okkur fé, en það voru upphæðir sem skiptu engu máli. Við fyrstu kynni er Saigon hræðileg: stór, menguð, ruglingsleg, sjóðheit, ljóslaus og göturnar alveg pakkaðar af ærandi vélhjólum. Það er útilokað að komast yfir breiðgöturnar þeirra án þess að krækja saman höndum og leggja á djúpið, fyrst gargaði ég dálítið á leiðinni en eftir 6 vikna ferðalag á vélhjólslóðum vorum við orðnar alveg sallakúl og gengum ákveðið, óhræddar og virðulegar gegnum bullandi umferð á 8 akreina götum og vorum eins og Móses á svipinn og hjólafljótið vék fyrir okkur hvar sem við stigum niður fæti.

Framhald ferðasögunnar er rakið í myndatextum.

Ekki margar bókabúðir sem urðu á vegi okkar. Í þessari búð fengust bara vel með farnar gamlar teiknimyndasögur, í strangri röð og það var bannað að koma á skónum inn í búðina.

Nálarhúsin í Dúbæ, ógnarmjó og há, og óskiljanlegt hvornig þau halda jafnvægi úti öllum þessum sandi sem er óstöðugasta efni sem um getur.

Halong Bay (Drekafló) er stöfður með 2000 eyjum og út á örlítinn part hans sigla skrilljónir túrista árlega. Við Guðrún fórum líka, vorum sóttar á hótelið okkar í Hanoi og spurt eftir: VED-ISSKAR PHETINSTTIN, - sem er nýstárlegasta útgáfa af nafninu mínu sem ég hef séð. – Flóinn er ágíflgur, kalksteinninn í eyjunum og gróðurinn setja sviðið fyrir sjóræningja og ævintýri.

Guðrún mín á 124. hæð í Burj Khalifa í Dúbæ, hæsta húsi í heimi. Hæðirnar eru alls 160 og húsið rís tæpan kílómetra uppúr sandinum.

Rétt við borgina Siem Reap í Kambódíu er langstærsta þjóviddar ráðgáta í heimi og eitt af undrum veraldar, þar er stærðar svæði með endalausum hofum og byggingum frá því um 900-1500. Frakkar fundu rústirnar fyrir 150 árum og þeirra fornleifafraeðingar hafa rannsakað svæðið mest. Angkor Wat er langstærst bygginganna og situr í þjóðfána Kambódíumanna. Það er bókstaflega engu líkt að þvælast þarna um, ekki orð um það meir!

Konungsríkið Tæland er ánægt með sig, mjög ólíkt nágrönnum sínum. Við fórum að landamærum Myanmar, og sigldum á uppi-stöðulóni virkjunar. Vatni þriggja fljóta, meðal annars því fræga Kwai, hafði verið hleypt á dal sem íbúarnir urðu að hypja sig uppúr, og af því vatnsstaðan var lág sáu við hof sem er ofan vatns í þrjú mánuði á ári en í annan tíma á kafi! Þarna var stytta af þjóðsagnapersónu sem skar fingur af óvinum sínum, filar voru á næsta leiti og brokkuðu hlýðnir með okkur, og í hvert mál var dýrlegur matur, meðal annars sticky rice sem er mangó og sæt hrísgrjón – og gleðin skín af manni!

